

Hemma hos hackspetten

Att få titta in i fåglars familjebestyr är alltid en speciell upplevelse. Fotografen och fågelvännen-medarbetaren Hans Falklind upptäckte en större hackspett-häckning och la sig i försåt.

TEXT & BILD: HANS FALKLIND/ N

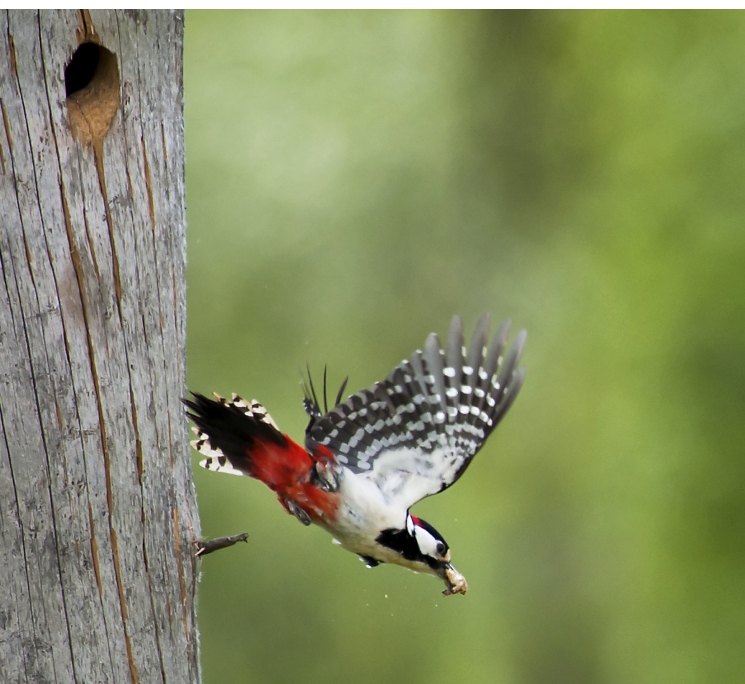

Något vagt på en trädstam i slänten fick mig att haka till. I kikaren såg jag en större hackspett som satt blickstill intill ett litet hål. Uppenbart försökte den göra sig så osynlig som möjligt. Hålet såg färskt ut. Jag var på spaning vid en av mina favorit-

lokaler hemmavid, ett öppet hygge i skogen, som börjat växa igen. Det var i mitten av maj och även året innan hade en större hackspett suttit ”fryst” vid ett nygjort hål i samma döda träd. Men då hade det inte blivit häckning. Kanske det skulle gå bättre i år.

Vid mina besök på den här fågellokalen kunde jag hitta arter som törnskata, ormråk, göktyta, trädpiplärka, järnsparv, gulsparv, nötskrika, domherre, gröngöling, spillkråka och ibland varfågel.

Jag bestämde mig för att senare försöka följa och i bild dokumentera den eventuel-

Hanen och honan samarbetar om ruvningen, som pågår knappt två veckor. Drygt tre veckor därefter är ungarna stora nog för att lämna boet.

la hackspettäckningen. Boet, som hackats ut av hanen och honan gemensamt, låg fyra meter upp. Den gamla trädstammen hade antagligen börjat ruttna inifrån, vilket underlättat bobygget.

BESÖKER ANDRAS HOLKAR

Boet var redan byggt så jag siktade in mig på att försöka fotografera föräldrarnas matleveranser och renhållningsstyr. Om de hade gått till häckning så var ruvningen troligen bara påbörjad nu. Då skulle mellan 5 och 7 ägg ligga på bogolvet.

Jag beslöt således att avvakta ett par veckor och sedan på håll kontrollera om matning påbörjats. Större hackspett är vår absolut vanligaste hackspett, den livnär sig framförallt på insekter och kottfrön. Men den tar också ägg och ungar för mesarna. När jag avlägsnade mig såg jag en bit bort en göktyta som inspekterade en mesholk.

Genast flög en av de större hackspettarna dit, göktytan försvann och hackspetten dök in i holken. När den var där inne satte sig en blåmes på holken, den verkade orolig. Hackspetten flög ut efter en kort stund – var det äggplundring?

MATNINGEN BÖRJAR

En av de sista dagarna i maj kunde jag konstatera att föräldrarna regelbundet flög in med föda. Svagt hördes ungarna pocka på mat. Ungefär var tionde minut levererades maten som de vuxna hämtade i skogen cirka 3-400 meter bort.

I slutet av maj började föräldrarna mata regelbundet.

De kom inflygande på sitt karakteristiska sätt i långa bågar. Jag avvaktade tills båda föräldrarna var borta och satte upp kameran på stativ på lagom avstånd med skärpan manuellt inställd på bohålet. Snabbt avlägsnade jag mig och gömde mig på behörigt avstånd. Sedan var det bara att vänta.

FÖLJDES PÅ LÅNGT HÅLL

Boträdet stod helt öppet i en sluttning, så jag kunde på långt håll följa hackspettarna när de närmade sig. Med trådlös exponering och serietagning borde landningen kunna fångas. Det var bara att hoppas att skärpan, med teleobjektivets extremt korta skärpedjup, skulle sitta på fågeln. Chansen var inte stor, så jag fotograferade flera inflygningar under två dagar. Jag försökte också på bild fånga, när hackspettsparet flög ut med spillning.

Sedan var jag nästan dagligen i två veckor

or på plats med kikaren för att se om ungarna äntligen skulle titta ut. Min förhoppning var att också få en bild där en unge väntar i bohålet på mat samtidigt som en förälder går in för landning. Så äntligen en dag var ungarna så stora så de satt i bohålet. Kameran riggades upp igen och jag gömde mig längre bort beredd.

SKYGGA I HÅLET

Visst blev det bilder på matning men inte just den bild jag hade tänkt. Varje gång en vuxen flög in mot boet så drog sig ungen in i hålet och tittade ut först då föräldern landat. Ett par bilder där en unge får mat blev det i alla fall.

Några dagar senare var alla ungar utflugna. Matade blev de fem-sex dagar till i friheten, men sedan fick de klara sig på egen hand.

Text & Bild: Hans Falklind